

Not.

Zgodnie z treścią postanowienia z dn. 15.10.2015r. sprostowano omyłkę poprzez zastąpienie w wierszu 3 od dołu wyroku kwoty „...1000,00 (pięćset 00/100) złotych” prawidłowym „1000,00 (tysiąc 00/100) złotych.”

Sygnatura akt II K 393/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Roman Sporysz

Protokolant st. sekr. sąd. Lucyna Myśków

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 sierpnia 2015r. sprawy przeciwko

K. B. (B.)

syn P. i A. z domu J., ur. (...) w C.

podejrzanego o to, że:

w kwietniu 2015r. w C. na działce nr (...) położonej w C. przy ulicy (...) bez wymaganego pozwolenia na budowę, wykonał roboty budowlane polegające na wykonaniu ław fundamentalnych pod przyszłą budowę budynku handlowego

tj. o czyn z art. 90 ustawy Prawo budowlane

o r z e k a

I. po ustaleniu, że podejrzany K. B. popełnił zarzucany mu czyn opisany w art. 90 ustawy Prawo budowlane, na podstawie art. 66§1 kk oraz art. 67§1 kk postępowanie karne wobec niego warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku,

II. na podstawie art. 67§3 kk i art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec podejrzanego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000,00 (pięćset 00/100) złotych,

III. zwalnia podejrzanego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygnatura akt II K 393/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. prowadzi działalność gospodarczą – Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w C. przy ul. (...).

W dniu 6 marca 2015r. złożył w Starostwie Powiatowym w C. wniosek o pozwolenie na budowę na działce (...) położonej w C. przy ul. (...). Wskazał, że chodzi o budowę budynku handlowego wraz z urządzeniami budowlanymi z tym związanymi.

W związku z brakami wniosku Starosta (...) pismem z dnia 26 marca 2015r. wezwał oskarżonego do jego uzupełnienia, w terminie 7 dni. W określonym terminie oskarżony nie dostarczył żądanych dokumentów. W związku z tym w dniu 13 kwietnia 2015r. Starosta (...) pozostawił wniosek bez rozpoznania.

W kwietniu 2015r. rozpoczęto roboty budowlane na działce (...). Oskarżony nie uzyskał jeszcze pozwolenia na budowę.

30 kwietnia 2015r. J. K. i D. K. przeprowadzili oględziny rozpoczętej budowy obiektu budowlanego. Ujawnili, że mimo braku tytułu prawnego na wykonanie robót budowlanych, wykonano ławy fundamentalne pod przyszłą budowę budynku handlowego.

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego J. K. postanowieniem z dnia 11 czerwca 2015r. wstrzymał prowadzenie robót budowlanych na terenie działki (...) w C. przy ul. (...), którego inwestorem był K. B..

K. B. nie był dotychczas karny sędownie.

Powyższe okoliczności ustalono w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego K. B. (k. 39-39v.), zeznania świadka J. K. (k. 26-27) oraz dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci: pisma Starosty (...) do Przedsiębiorstwa (...) (k. 5), wezwania (k. 6-7), wydruku z (...) (k. 8), oświadczenia (k. 9, 19), wniosku o pozwolenie na budowę (k. 10-16), zgłoszenia robót budowlanych (k. 17-18), wycisku z mapy ewidencyjnej (k. 20), informacji SR w Chojnicach V Wydziału Ksiąg Wieczystych (k. 21), zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 22), postanowienia (k. 23-24), protokołu oględzin (k. 29-30), dokumentacji fotograficznej (k. 31-37), danych o karalności (k. 50).

Oskarżony K. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że był w trakcie uzyskiwania pozwolenia, zabrakło mu 4 dni do odbioru dokumentu. Z uwagi na fakt, że miał zamówioną ekipę budowlaną, przystąpił do realizacji robót budowlanych. Myślał, że nic się nie stanie jak przystąpi do budowy obiektu.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wskazywał, że oskarżony K. B. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, działając z zamiarem bezpośrednim oraz w sposób zawiniony.

W ocenie Sądu stan faktyczny w sprawie nie budził żadnych wątpliwości. Sąd uznał bowiem za w pełni wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego K. B., który wyjaśnił, dlaczego przystąpił do wykonania prac budowlanych mimo, że nie uzyskał jeszcze stosownego zezwolenia. Jego wyjaśnienia są zgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym.

Na wiarę zasługiwały także zeznania świadka J. K., bowiem były one logiczne, spójne i konsekwentne, a nadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Za wiarygodne Sąd uznał także dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Dokumenty te zostały sporządzone rzetelnie przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku postępowania nie kwestionowały ich prawdziwości.

Sąd nie stwierdził w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. K. B. nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Sąd nie znalazł podstaw, aby poddawać w wątpliwość stan jego poczytalności, mając także na uwadze okoliczności oraz charakter zarzucanego mu czynu zabronionego.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony K. B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 90 ustawy Prawo budowlane w ten sposób, że w kwietniu 2015r. w C. na działce nr (...) położonej w C. przy ulicy (...) bez wymaganego pozwolenia na budowę, wykonał roboty budowlane polegające na wykonaniu ław fundamentowych pod przyszłą budowę budynku handlowego.

Kwalifikacja prawna czynu zarzucanego oskarżonemu nie budziła żadnych wątpliwości. W rozumieniu art. 90 ustawy Prawo budowlane odpowiedzialności karnej podlega ten, kto: wykonuje roboty budowlane polegające na wykonaniu lub budowaniu obiektu budowlanego lub jego części bez wymaganego pozwolenia na budowę (art. 48), wykonuje roboty budowlane polegające na wykonaniu lub budowaniu obiektu budowlanego lub jego części bez wymaganego zgłoszenia bądź pomimo wniesienia sprzeciwu przez właściwy organ (art. 49); prowadzi roboty budowlane inne niż budowa obiektu budowlanego lub jego części bez wymaganego pozwolenia na budowę albo zgłoszenia (art. 50 ust. 1 pkt 1) albo prowadzi roboty budowlane inne niż budowa obiektu budowlanego lub jego części mogące spowodować zagrożenie bezpieczeństwa ludzi lub mienia bądź zagrożenie środowiska (art. 50 ust. 1 pkt 2).

W niniejszej sprawie oskarżony wykonał roboty budowlane polegające na wykonaniu ław fundamentowych pod budynek główny i socjalno-biurowy bez wymaganego pozwolenia na budowę, o czym stanowi art. 48 powołanej ustawy. Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego oskarżony w dniu 6 marca 2015r. wniosek o pozwolenie na budowę na działce (...) w C. przy ul. (...). Jego wniosek zawierał braki, dlatego został wezwany do ich uzupełnienia. Do dnia 13 kwietnia 2015r. nie dostarczył żądanych dokumentów, w związku z czym wniosek pozostawiono bez rozpoznania. Mimo to jeszcze w kwietniu 2015r. przystąpił do wykonywania robót budowlanych. Podkreślić trzeba, że w okresie kiedy faktycznie wykonano prace, inwestor - oskarżony K. B. nie posiadał żadnego pozwolenia na wykonanie tych prac, tj. pozwolenia na budowę.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne, choć ich stopień był większy niż znikomy. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał więc, że niecelowym byłoby wymierzenie oskarżonemu kary, a najwłaściwszym było zastosowanie środka probacyjnego. W ocenie Sądu szerokie zastosowanie środków probacyjnych jest uzasadnione w każdej sytuacji, kiedy nie jest konieczne efektywne wykonanie kary. Jednocześnie postępowanie karne pomimo takiego jego zakończenia osiągnie swój pożądaný efekt i to pomimo łagodnego potraktowania oskarżonego. Dlatego też Sąd uznał, że odpowiednim środkiem będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Z drugiej strony Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony nie był dotychczas karany sądowo. Sądził, że nic się nie stanie, jeśli przystąpi do budowy wcześniej. Miał pewność, że decyzja w przedmiocie pozwolenia na budowę będzie pozytywna. Ostatecznie oskarżony dopełnił formalności związanych z koniecznością uzyskania pozwolenia na budowę. Zatem Sąd uznał, że okres roku próby orzeczony wobec niego, przy jednoczesnym nałożeniu stosownych zobowiązań powinien być odpowiedni do tego, aby oskarżony doszedł do wniosku, iż w przyszłości nie będzie naruszać obowiązującego porządku prawnego.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000,00 (tysiąc 00/100) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że obowiązek ich uiszczenia byłby dla oskarżonego zbyt uciążliwy. Co prawda oskarżony prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje stały dochód w wysokości około 2.500,00 złotych miesięcznie. Jednakże powinien w krótkim czasie uiścić świadczenie pieniężne. W tej sytuacji Sąd uznał, że obciążanie go kosztami procesu stanowiłoby dla niego nadmierne obciążenie.

Zarządzenia :

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu (z pouczeniem),
3. przedłożyć z wpływem apelacji lub prawomocne.

C., dnia 18.09.2015r.